

3. Den 2. november 1967 anmeldtes i folketinget (F. sp. 1034) følgende forespørgsel til *udenrigsministeren* af *Per Hækkerup*, *Per Federspiel*, *Poul Møller*, *Aksel Larsen*, *K. Helveg Petersen* og *Niels Westerby*:

„Hvilke oplysninger kan udenrigsministeren give om den udenrigspolitiske situation?“

Fremme af forespørgslen vedtoges $8/_{11}$ (F. sp. 1050).

Forespørgslen foretoges $16/_{11}$ (F. sp. 1320) og $28/_{11}$ (F. sp. 1701).

Udenrigsministeren behandlede indledningsvis regeringens politik i Danmarks centrale sikkerhedsproblemer. Han fastslog, at den politiske udvikling og meningsdannelse i henholdsvis USA og Sovjetunionen var af afgørende betydning. Med forholdet mellem Moskva og Washington stod og faldt verdensfreden. Der syntes at kunne spores et begyndende fællesskab hos de to supermagter i følelsen af ansvar for opretholdelsen af verdensfreden.

Konflikten i Vietnam satte i dag grænsen for dette fællesskabs rækkevidde. Det var i dag næppe muligt gennem FN's sikkerhedsråd at finde en vej, der kunne føre til fred, og bestræbelserne måtte derfor i den nuværende fase koncentreres om at få tilvejebragt forudsætninger for en direkte forhandlingskontakt mellem de implicerede parter. Regeringen havde ved flere lejligheder opfordret USA til ensidigt og betingelsesløst at standse bombningerne af Nordvietnam, samtidig med at man havde opfordret konfliktens anden part og dennes allierede til i så fald at gå til forhandlingsbordet for at nå frem til en fredelig løsning. Målet for en fredsordning i Vietnam måtte være at skabe sikkerhed for, at det vietnamesiske folk fik mulighed for — uden indblanding udefra — at bestemme sin fremtidige skæbne.

Konflikten måtte ses i en større sammenhæng, hvori forholdet mellem USA og Kina og spørgsmålet om voksende kinesisk dominans i Sydøstasien spillede en afgørende rolle. I denne forbindelse omtalte udenrigsministeren Kinas isolation fra den øvrige verden. Han ville finde det ønskeligt, om denne isolationistiske udvikling ville blive bremsed. Fra dansk side ville man fortsat arbejde på, at regeringen i Peking kunne komme til at beklæde Kinas plads i De Forenede Nationer.

I sin omtale af det internationale samarbejde kom udenrigsministeren først ind på De Forenede Nationer. Han fandt, at FN's muligheder var stærkt begrænsede i tilfælde, hvor stormagterne havde modstridende interesser, hvorimod FN i andre tilfælde kunne yde væsentlige bidrag til opretholdelse af fred og sikkerhed. Ikke mindst de små nationer havde en klar interesse i verdensorganisationen. Hvad angik krisen i Det mellemste Østen, var det ved sikkerheds-